

[Justitsministeren.]

stille Tvivl — stille var den dog ikke, for han brugte 10 Minutter til at udvikle den heroppe, men han nærede altsaa en Tvivl om det, og denne Tvivl var begrundet med, at Kommunerne hidtil havde været meget forsigtige over for Politiudgifter og begrænset disse Udgifter det mest mulige, medens han nærede en ikke ualmindelig Frygt for, at Udgifterne vilde stige, naar Staten fik fat i Sagen. Det er jo ikke, hverken det ene eller det andet, i og for sig noget tilstrækkelig sagligt Argument. Om Kommunerne maaske har været for forsigtige og begrænset Udgifterne for stærkt, ved jeg ikke, det er muligt, men det, vi skal finde ud af, er, hvilken Ordning der sagligt set er den bedste, uanset om den saa medfører lidt mindre eller lidt større Udgifter.

Jeg tror nu ikke, at der paa det Omraade, den ærede Ordfører Hr. Elgaard særlig nævnte, med Hensyn til Arresthusene, er nogen større Fare for en Udgiftsforgøelse gennem det Forslag, jeg har stillet; thi med Hensyn til Arresthusene er det først og fremmest begrundet i, at vi har for mange Arresthuse, at disse er fordelt saaledes, at de ikke fyldestgør de fornuftige økonomiske og saglige Formaal, og at der derfor er en vis Grund til at tro, at man kan nedlægge adskillige Arresthuse, fordi de praktisk taget ikke benyttes. Derigennem ser jeg ikke, der er nogen større Fare for større Udgifter.

Om Antallet af Funktionærer i det hele vil stige, tør jeg ikke udtale mig. Jeg synes, at det er den sædvanlige følelsesmæssige Betragtning, at naar en Ordning bliver en Statsordning, saa bliver den absolut dyrere. Jeg tror ikke, man kan paa-vise det i al Almindelighed — hvis Ordningen samtidig skal være forsvarlig. Men i øvrigt maa jeg sige, at om det økonomiske Spørgsmaal, om Udligningsfonden, kan jeg ikke godt staa og diskutere i Dag. Det vilde være urimeligt, ogsaa af den Grund, at det kommer til Diskussion i den nærmeste Fremtid, og det er en helt anden Ministers Forslag.

Derfor vil jeg heller ikke udtale mig om den Paastand, som den ærede Ordfører Hr. Elgaard fremsatte, at Udligningsfondens Ordning er uden enhver Forbindelse med Simplificering, men jeg vil blot sige, at ved den Maade, hvorpaa man ogsaa i Pressen — jeg nævnte her „Roskilde Dagblad“, og jeg kunde nævne flere andre Steder — argumenterer over for Politiudgifterne i Forhold til Udligningsfonden, optræder man heller ikke rigtigt. Udlignings-

fonden er et samlet System. Man kan ikke pille enkelte Udgifter ud og sige, at Københavns Kommune altsaa nu skal tjene 7½ Mill. Kr., eller hvad det nu er, man siger. Hvis man tager Udligningsfonden som en Helhed, vil man se, at det bliver slet ikke Enderesultatet. Hovedstaden kommer som Enderesultat til at betale en halv Snes Millioner Kroner mere til de Opgaver, der er nævnt der, end den gør i Øjeblikket. Jeg kunde lige saa godt argumentere paa den Maade, at jeg trak Skolelovgivningen ud og angreb Indenrigsministeren, fordi han begunstigede Landkommunerne i alt for høj Grad. Maa jeg ikke frabede mig den Art Diskussion, som altsaa navnlig har fundet Sted i Pressen, om et Forslag, der betyder et samlet System. Der kan man ikke trække et enkelt Forhold ud, man maa se paa det samlede Hele.

Den ærede Ordfører Hr. Hasle begyndte med den for mig glædelige Indrømmelse, at i et nyt Samfund var et Enhedspoliti det rationelle. Nu nærer den ærede Ordfører sikkert en saare velbegrundet Frygt for alt, hvad der er nyt, endsige for nye Samfund, og derfor naaede han ogsaa hurtigt til det Resultat, at i et Samfund, der var saa gammelt og mosgroet som det danske, var det meget vanskeligt at naa over til rationelle Forhold. Det var gaaet saa langsomt frem — hvis man overhovedet kan bruge Udtrykket frem — stadig væk, i Løbet af 200—300 Aar, at man maatte være meget betænkelig ved en saa voldsom Omkalfatring, som der her er Tale om.

Der er ikke Tale om nogen voldsom Omkalfatring. Der er, som det netop blev betonet af den ærede Ordfører Hr. Elgaard, Tale om den størst mulige Hensyntagen til den bestaaende Ordning for at føre den det Skridt videre, som Hensynet til det rationelle kræver, og derfor nærer jeg ogsaa et velbegrundet Haab om, at den ærede Ordfører Hr. Hasle, naar han har overvundet sine principielle konservative Betæneligheder, rent praktisk vil kunne se, at dette Forslag er at foretrække for den nuværende Ordning.

Hans Betæneligheder viste sig ogsaa kun i to Retninger. Den første har jeg allerede nævnt, det er den almindelige Bemærkning om, at Statens Administration altid er dyrere. Derunder nævnte det ærede Medlem, at Tendensen i dette Lovforslag, som i Regelen ved Overførelsen af Hverv til Staten, vilde gaa i Retning af flere Funktionærer og flere daarligt lønnede Funktionærer. Der er ikke nogen, det vilde glæde mere end selvfølgelig Justitsministeren, om